

În serile de asfințit

Bragagiu

În serile de asfințit
De ziuă străvezie
Vecia mi s-a pogorât
Sau eu - în veșnicie!

Pe treptele-n culori de-amurg
În mine cer se lasă
Ori că eu sufletu-mi parcurg
Spre bolta luminoasă.

O uniune s-a produs
În stingerile blânde -
Măcar că ziua a apus
În piept c-un dor s-aprinde.

Înțelegându-mă că sânt
Uimit de întâmplare
Seara-nfloarește pe pământ
Simțiri de nestemate.

Cătam în juru-mi însetat
Frumosul în dorință
În inimă când am aflat
Cuvinte de Credință.

Care îmi spun ceea ce știu
În spirit și în cuget,
Însă nu pot să le descriu
Din timpul care curge.

Le-mbrățișez cu mult mai mult
În cânt de rugăciune
Și le-nțeleg, și le ascult,
Și nu cred în minune.

Pe unduirea de pe cer
Zboară ca vise ele...
Ca un răspuns dintr-un mister
Sus fremătară stele.

Încerc naiv să le citesc
Cu gândul și privirea
Că-n mugurul meu omenesc

Zâmbi Dumnezeirea.
Victor Bragagiu